

det danske Monarchie, for dets selvstændige politiske Stilling, at denne Stilling vil blive i høj Grad svækket, naar denne Støtte tages bort, den Rigsdagsmand, for hvem Tanken staaer klar om Ansvar, der kan hæfte sig her selv til den enkelte Stemme, — har den Ret og den Pligt, at holde fast ved sin Overbeviisning (Hør!), selv om han maatte nægte sin Stemme til det kongelige Budskab i den Form, hvort det foreligger (Hør!), saalænge ikke nogen bydende Nødvendighed tvinger ham til at vige. Men om en saadan bydende Nødvendighed vilde der i ethvert Tilfælde kun være Tale, naar der var gjort, hvad der kan gøres, for at opklare den europæiske Verden om den vilkaarlige og utilbørlige Sammenblanding af de to aldeles forffjellige Punkter, Arvesølgens Ordning efter Tractaterne og den danske Arvesølgeløvs Ophævelse (Hør!). Jeg for mit Bedkommende føler mig opfordret til at erklære med fuld Uforbeholdenhed — efter en Overveielse, saaledes som jeg kan vente, at Enhver vil forudsætte den hos mig i et Anliggende som dette — at, ligesom jeg ikke for nogen Britis vilde høre til et Ministerium, der skal staae i Danmarks Historie som det, der har bragt Forslaget om Ophævelsen af Danmarks Riges Arvesølgelov ind i Verden, saaledes vilde jeg føle min Samvittighed betyngt, dersom jeg, uden saadan Nødvendigheds Magt, gav mit Samtykke, min Stemme til en Foranstaltning, hvorved jeg troer, at et uopretteligt Tab og en uberegnelig Fare vil beredes mit Fædreland (Starkt Bravo og Gysfen).

Madvig: Det er ikke af Jilsfærdighed, at jeg er den tredie Rigsdagsmand, der idag kommer til at tale om den høist vigtige Sag, der nu er under Forhandling. Jeg havde ønsket, at et af Rigsdagens Medlemmer forud vilde have taget Ordet, for at anbefale det kongelige Budskabs simple og ligefremme An-

tagelse, og jeg havde erklæret for den høitærede Formand, at, hvis nogen Rigsdagsmand ueldte sig i dette Niemed, efterat jeg havde forlangt Ordet, saae jeg helst, at han talte først. Nu er Ordet kommet til mig, og jeg maa benytte det.

Det kan synes at være en heldig Stilling ved første Behandling af en Sag, at alle Tilhørere vide, i hvilken Retning den Talende endelig vil styre hen, saa at hans Tale ikke fra Begyndelsen af er udsat for at opfattes usikkert, eller for at misforstaaes; jeg er forsaavidt i dette Tilfælde, thi jeg har været Medlem af det Udvalg, der tidligere har behandlet den foreliggende Sag, og det er bekendt af Udvalgets Betænkning, hvilket Forslag jeg har deeltaget i at stille. Men det er paa den anden Side en heel uheldig Stilling for en Taler at optræde i, naar han i en Sag som denne hverken ganske kan slutte sig til Regjeringen eller til Regjeringens bestemte Modstandere. Jeg kan ikke i Gæt og Alt gjøre nogen af Delene, og jeg kan derfor ikke vække den Art af Interesse, der knytter sig til slige skarpe Modsatninger, jeg kan ikke, for at vinde Deeltagelse for mit Foredrag, paa falde den Følelse, som indtil en vis Grad berører Lidenskaben. Jeg vil tale for Noget, der maa kaldes en Middelvei, og jeg skal see at tale derfor med rolig Afveielse af Grunde og Modgrunde; men jeg haaber, at ogsaa denne Betragtningmaade skal kunne tilkjæmpe sig en vis Opmærksomhed. Kun een Ting vil jeg strax bemærke, og det er, at, medens jeg og de, der maaskee ere af samme Mening, holde paa Noget, der kan synes at være mindre, end hvad Andre holde paa, saa holde vi i det Ringeste derpaa med ikke mindre Styrke af Overbeviisning, og derfor med ikke mindre Styrke af Beslutning.